По днях негоди, що так довго млами
Затемнювала обрії долин,
Світає день, ясного літа син,
І зводить з неба хворобливі плями,
І скнілий місяць знов прийшов до тями,
Знов поринув у теплий травня плин,
Торкає вії подих полонин
І грається, як дощ із пелюстками.

Пора найтихших дум: про добру віть,
Що набростилась, про осінню втому,
Про світлий вечір, що на копах спить,
Про щічки Сафо, про легкий, як Лета,
Потік піску в годиннику скляному,
Про лісовий струмок — і смерть поета.